

[Peter Brixtofte]

enige med hinanden. Vi skal også være enige om en aftale med de andre elleve lande. De har jo også – og med en vis ret til det – en mening om Europas fremtid. Vi skal derfor ikke tro, at blot fordi vi blev Europamestre i fodbold, kan vi diktere de andre noget.

Venstre vil gerne understrege, at det bliver en meget svær opgave at opnå en aftale med de andre elleve lande. Vi skal derfor fra dansk side være realistiske i vore krav, for ellers må vi tage konsekvensen og melde os ud af EF. Men mon ikke vi også kan finde melodien sammen både i Danmark og i forhold til EF? Venstre vil strække sig langt for at opnå et positivt resultat.

Der er mange årsager til, at det er vigtigt, at Danmark deltager aktivt i det europæiske samarbejde. Lad mig blot nævne fire emner: Miljøpolitikken, udviklingslandene, Østeuropa og hensynet til erhvervsudvikling og arbejdsløsheden.

Forurening stopper ikke ved grænserne og skal derfor bekæmpes i et internationalt samarbejde som EF. Det skal ske på en måde, der sikrer lige konkurrencebetingelser mellem virksomhederne. Og det er i den forbindelse også vigtigt, at adfærdsregulerende miljøafgifter kan gennemføres som led i et internationalt samarbejde mod forurening.

Udviklingslandenes økonomiske situation bliver desværre mere og mere fortvivlende trods en stor hjælp fra bl.a. Danmark. Det skyldes først og fremmest en rekordstor befolkningstilvækst, der vil øge befolkningen i verden med én milliard mennesker alene i dette tiår. Den rekordstore befolkningstilvækst vil føre til, at nøgleressourcer som jord, vand og træ bliver mindre og mindre pr. verdensborger; mens der i dag er flere hundrede millioner, der er på vej til at dø af sult, bliver tallet større i fremtiden. Det er en trist udvikling, der forekommer grotesk, når vi i vor verdensdel samtidig braklægger en del af vor jord.

Den kedelige udvikling kan alene imødegås ved en storstilet samordnet aktion fra de velhavende lande, og her spiller EF-samarbejdet en stor rolle.

Det samme er tilfældet, når det gælder forholdene i Østeuropa og det tidligere Sovjetunionen. Også her er der behov for en vel tilrettelagt og ambitiøs fælles europæisk aktion – en slags Marshallhjælp som den, vi i Vesteuro-

pa nød gavn af efter Anden Verdenskrig. Mon generationen efter os nogen sinde vil tilgive os, hvis vi i smålig fornæretthed ikke sikrede os fredelige naboer i Øst med en sund økonomisk udvikling?

Vi må ikke undervurdere de overgangsproblemer, som findes i disse lande efter socialismens fald. Som eksempel kan nævnes, at industriproduktionen i Polen i alt er formindsket med 40 pct. i årene 1990 og 1991. Bruttonationalproduktet pr. indbygger udgjorde 17.000 kr. i Polen i 1991 mod det tidobbelte i Danmark i samme år.

Tilsvarende ubehagelige tal kan findes frem for andre lande. Og kendsgerningerne på miljøområdet er meget ubehagelige. Ifølge den publikation, der hedder Verdens Tilstand 1991, der er udarbejdet af World Watch Institute, er forureningen overvældende. Det er derfor en kæmpeopgave at få gang i den økonomiske vækst i Østeuropa og Sovjetunionen, og EF bør spille en afgørende rolle for at løse denne opgave.

En fjerde og vigtig årsag til at styrke det europæiske samarbejde er hensynet til den økonomiske udvikling i de enkelte lande. Hvert land kan ikke klare sine problemer uden at samarbejde med de andre lande. Der er således brug for en samordnet fælles indsats mod arbejdsløsheden og for økonomisk vækst.

Den seneste tids valutauro med deraf følgende usikkerhed og tab af arbejdspladser understreger nødvendigheden af et samarbejde om den økonomiske politik.

Når det er sagt, må det understreges, at vi i Danmark selv har et stort ansvar for, hvordan det går vore borgere og vore arbejdspladser. Vi må ikke forfalde til en opgivende holdning, hvor vi ikke tror, at vi selv kan påvirke vor egen udvikling. Venstre vil ikke acceptere den holdning, at alt er håbløst, og at arbejdsløsheden er kommet for at blive, og Venstre hilser det derfor velkommen, at statsministeren klart understregede, at vi kan opnå fuld beskæftigelse i Danmark igen, hvis vi vil. Det enkelte menneske har et ansvar for sit eget liv, og det enkelte land som f.eks. Danmark har et ansvar for sine borgere.

I Danmark er det største problem arbejdsløsheden, og flere og flere familier stifter bekendtskab med den. I dag er der i Danmark over 300.000 danskere, som modtager dagpen-